

Hollandia egy magyar diáklány szemével

Egy hónapnyi álom. Így tudnám talán a legjobban összefoglalni mindazt, amiben részem volt 2014 novemberében. Beszámolni mindarról, amit ebben a novemberben megéltem, lehetetlen. Én most mégis teszek egy esetlen próbálkozást annak érdekében, hogy olvasóm fejében legalább egy-két képet alkothassak a varázslatos élményeimről, melyeket Hollandiában szereztem.

Az én történetem annyi véletlen sorozatos egybeesésével kezdődött, hogy a végén biztosra vettem, hogy semmi sem történt véletlenül. Egy késő augusztusi napon egy diákmunka keretein belül egy játszótéren sétálgattam egy munkatársammal, aki éppen a nyári külföldön letöltött gyakorlatáról mesélt nekem. Én epekedve hallgattam, és közben arra gondoltam, hogy ez is csak tipikusan egy olyan story, ami mindig másokkal történik meg és nem velem. Majd elhessegetve ezt; és az ehhez hasonló negatív attitűdöt, még aznap eldöntöttem, hogy én is eljutok oda. Nem fogok senkit azzal álltatni, hogy csupán a véletlenen és szerencsén múlt, hogy bekerülhettem a programba, bizony sok idő-, és energia befektetésébe került a lehetőségeim felkutatása, és a pályázat összeállítása. Ám mindez eltöri amellest, amivel gazdagodtam a program által.☺

A szóban forgó pályázat az Erasmus+ működtetésével valósult meg, mely célkitűzéséül vette a külföldi tapasztalatszerzés biztosítását és a fiatalok látókörének tágítását. Így esett, hogy november másodikán hat fős magyar kis csoportunk repülőre szállt és meg sem állt Leeuwardenig.

Leeuwarden egy gyönyörű kisváros Hollandia északi részén, Frízia tartományában, - és nem melleleg kalandozásaink legfőbb színhelye. Nehéz így papírra vetni, hogy miben nyilvánult meg szépsége. Úgy érzem, hiába írom le, hogy rengeteg csatorna csordogált a lakóházak között, amik felett pici, rövid hidak íveltek át sorra; hogy a mesebeli házak egytől-egyig az általam oly' kedvelt tipikus hollandformájukkal díszítették az utcákat; hogy bicikli hadak tömkelegébe botlott az ember mindenhol... mégsem tudom visszaadni azt az atmoszférát, ami körbelengte a várost. Meggyőződésem, hogy ez az emberek kisugárzásából tevődik össze. Ez volt az első igen lényeges észrevételem, miszerint a hollandok teljesen máshogy gondolkodnak, más megközelítésből látják a dolgokat, mint mi, durcás magyarok. Érdemes odafigyelni perspektívájukra és elsajátítani hozzáállásukat és netán pár darabkát világnézetükből.

Szállásunk egy kifejezetten nemzetközi diákok számára fenntartott kollégiumban adatott meg, közel a vonatállomáshoz és a városközponthoz. Véleményem szerint ennél jobb helyre nem is eshetett volna a választásunk. Így valóban volt alkalmunk rengeteg más nációból származó fiatal megismerni, akik már jobban ismerték a várost nálunk, így nagy segítséget jelentettek a tájékozódásban, illetve a meglátogatni érdemes helyek felderítésében. Ezen felül remek hangulat kerekedett mindennap a közösségi terekben, pl. a konyhában rendszerint összeverődött egy nagyobb társaság, akik együtt főztek, gitároztak, énekeltek. Örömemre szolgált, hogy részese lehettem ezeknek a felejthetetlen délutánoknak, estéknek. ☺

Megérkezésünket követő első héten rengeteg kulturális programban volt részünk, amelynek keretein belül egy csomó érdekes helyre ellátogattunk. Különösen tetszett, hogy olyan helyeket választottak szervezőink, melyek érintettek a szakmáinkat illetően. Példának okáért muszáj vagyok megemlíteni ezek közül párat:

Első állomásunk egy **Smoels** nevű hely volt, amely fogyatékos fiatalokat foglalkoztat, tulajdonképpen műalkotásokat készítenek. Szemet gyönyörködtető festményeik, ötletes szobraik, mozaikműveik akár helyben megvehetők. Egy házaspár tartja fenn saját költségén a műhelyet, amely teljes mértékben akadálymentesített.

Ellátogattunk egy hasonló felfogású, bár valamely szempontból pont a másik véglettel foglalkozó helyre is. **Boatwarff** elnevezést viselő létesítmény egy hajókat építő-javító telep, mely mentális problémákkal küszködő felnőtt embereknek nyújt segítséget a társadalomba való visszailleszkedéshez. Ellentétben az előbbi Smoelssel, ahol szakképzett gondozók is segítik a házaspár munkáját, az itteni vezető nem rendelkezik semmilyen szakképesítéssel, csupán rengeteg empátiával és remek érzéke van az emberekkel való kommunikációhoz. Elmesélték nekünk, hogy sosem tervezte a hely vezetője, hogy ilyesmivel foglalkozzon, viszont a sors úgy hozta, hogy ezek az emberek rátaláltak.

Szerencsénk volt betekintést nyerni az **MCL- Medisch Centrum Leeuwarden** kórház életébe. Egy ámulatba ejtően hatalmas épület nyújt helyet eme kórháznak, amelynek aljában a Váci utca kínálatával vetekedő butiksor található. Emlékszem- nem győztem pislogni az intenzív impulzusok hatására, hihetetlen mély benyomást tett rám ez a rendkívül jól felszerelt kórház. Körbevezetésünk alkalmával megnézhattuk a gyerekosztályt is, amelyhez a Tejútrendszer leképezésével díszített folyosó vezetett, és sok játszósarok volt kialakítva a vizsgálatra való várakozás izgalmait; kellemetlenségei enyhítése céljából.

Továbbá ellátogattunk Drachtenbe is, ahol a legnagyobb **mentőállomás** működésébe kukkanthattunk be. Itt először végighallgathattunk egy remek prezentációt a holland mentős rendszer alapjairól, ahol nagyon sok érdekes információt tudtunk meg, pl. hogy milyen fontos szerepük van a biciklis mentősöknek. Majd élőben is megmutattak nekünk egy igazi mentőautót, annak minden belső részletével és eszközeivel.

Ezen kívül elvonatoztunk pár településsel arrébb, **Franekkenbe**, ahol megcsodálhattunk egy évszázados planetáriumot, melyet a saját nappalijában állított fel egy tudós, és a mai napig hibátlanul működik a szerkezet, melyet eredeti formájában őriztek meg. Később **HarlingenHavenig** is eljutottunk, ami egy szeles kis kikötőváros fantasztikus látképpel és remek sétatájakkal.

Úgy érzem rengeteg információval bővült tudásom ezeknek a látogatásoknak hála és szörnyen szerencsésnek érzem magam, hogy betekintést nyerhettem olyan helyekre, ahova a kiváló szervezőink nélkül sosem juthattam volna el.

Második héten a partneriskolánkban, ROC FriesePoortban indítottuk a hétfőnket. Jelenlétünk egész nagy feltűnést keltett a modern szakiskolában. Az

idejáró tanulók temérdek féle szak közül választhatnak, és mindegyikhez külön demonstrációs termék tartoznak, - teljes felszereltséggel természetesen. A tanulók kötelességei közé tartozik, hogy saját egyenruhájukat hordják a gyakorlati órák alkalmával. Ám találkoztunk néhány oly' elkötelezett hallgatóval is, akik egész nap büszkén hordták szakukat jelölő viseletüket. A nap folyamán behallgattunk két elméleti órába, amely nagy izgatottságot váltott ki a holland tanulók körében. A tanárok a kedvünkért angolul tartották ezeket a tanórákat, ami különös szituációt idézett elő a diákok számára tekintve, hogy egyáltalán nem voltak hozzászokva, hogy nem a saját anyanyelvükön zajlanak a tanórák. Viszont miután sikerült leküzdenünk az elején adódó nyelvi nehézségeket, nagyon barátságosnak és segítőkésznek bizonyultak holland diáktársaink. Meglepve realizáltuk, hogy ellentétben a mi iskolánkkal, náluk az egész szakképzés alatt kötelező tantárgy a matematika és az irodalom. Bár fontos megjegyezni, hogy náluk az egész iskolarendszer teljesen más felépítésű.

Később két kedves holland lány végigvezetett minket az iskolán, és ekkor szemügyre vehettük az igen tekintélyes méretű demonstrációs termeiket, és a profi kondi gépekkel ellátott tornatermüket is.

A második hét második napján végre kezdetét vette a három hetes gyakorlatunk, amit óriási izgalommal vártam. Én egy akkrumi bölcsőde-napközibe lettem beosztva. Akkruma szállásunktól kétvárosnyi távolságra helyezkedett el, így minden nap vonattal kellett oda utaznom. Ám ezt egyáltalán nem bántam, mert a gyönyörű táj, amely minden alkalommal a szemeim elé tárult, kárpótolt mindenért. Tudniillik Hollandia egész területe sík vidék, így egészen a horizontig zöld, dús legelők terülnek el mindenfelé, amiket vékony csatornácskák szelnek át, kis régimódi farmerházak álldogálnak helyenként, békésen legelésző tehéncsordákkal és igazi fekete fríz lovakkal. Valóban magával ragadó látvány.

A gyakorlati helyemen nagyon kedvesen fogadtak, összességében igazán barátságos embereknek ismertem meg a hollandokat. Különösen a csoportvezetőmet, Hildét, benne igazi példaképre leltem. Nagyon tetszett ahogy a gyerekekkel bánt és a világszemlélete. Sok érdekes különbséget fedeztem fel a holland bölcsőde és a magyar szokások között.

Első szembetűnő furcsaságuk, hogy az ottani gondozónők nem öltöznek át munkahelyükre érve, utcai ruhában és cipőben maradnak egész nap, és ezt a gyerekektől se várják el.

A délutáni közös uzsonnához nem használnak tányérokat. Ilyenkor úgy nevezett

„cracker”-eket esznek, kis kekszet, extrudált kenyeret, vagy puffasztott rizst különböző feltétekkel. Ezek a feltétek legtöbbször indokolatlanul édes nyalánkságok, melyekért rajonganak a csöppségek. Általánosságban nagyon sok cukrot fogyasztanak a hollandok (bár ez nem látszik meg rajtuk) és mellé sok édes szörpöt isznak.

Szerettem ezeket a közös étkezéseket, mert ilyenkor mindig az én feladatomból volt megkenni a gyerekek *cracker*-jét. Egyesével meg kellett kérdeznem őket, hogy mit szeretnének aznap és ez sokban növelte az interakciót köztünk. Azt hiszem ezek az étkezések kulcsként szolgáltak ahhoz, hogy kapcsolatot tudjak teremteni a holland lurkókkal, ami sokszor igen nehéznek bizonyult közös nyelv hiányában. Hamar rájöttem a testbeszéd fontosságára, illetve hogy olyan játékokban tudok a legjobban érvényesülni, ahol a testmozgásnak és az érintéseknek van nagyobb szerepe. Például sokat fogócskáztunk, bújócskáztunk az udvaron, a kisebbek pedig imádták, ha felkaptam őket és pörögtem velük.

Mint már korábban említettem az oktatási rendszer teljesen másképp működik Hollandiában, mint nálunk. A gyermekek négy éves korukig járnak bölcsődébe, és onnan egyből iskolába mennek. Azt hogy „egyből” úgy kell érteni, hogy negyedik születésnapjuk másnapján már új csoportban kezdik a napot. Ez ugyan kevert csoportokat eredményez, mégse okoz problémát, mert ebben a korban még nem rendes oktatást tartanak a kicsiknek, csupán játékos foglalkozásokat, amik-mintegy felkészítik őket a későbbi komolyabb tanórákra. Tulajdonképpen már a bölcsődében sem különítik el a korosztályokat, amit saját véleményem szerint kissé balesetveszélyesnek tartottam látván, hogy a négy évesek esnek-kelnek a tíz hónapos baba mellett. Ám a hollandok nem csinálnak ügyet effajta apróságokból, összességében sokkal szabadelűbben nevelik a gyerekeket. Nagyjából semmiért nem szólnak rájuk, hagyják, hogy azt csináljon a gyerkőc, amit akar, csak olyankor lépnek közbe, ha valami valóban veszélyesben mesterkedik. Nekünk, magyar diákoknak ez először felelőtlennek tűnt, de nem szabad egy szemszögből szemlélni csak a dolgokat. Be kellett látnom, hogy a szabadelűség eredményeképpen sokkal önállóbb fiatalokká válnak húsz évesen, akik tudják, mit akarnak. Ellentétben a szigorú rendszabályok mellett felcseperedett kamaszokkal, akiknek világ életükben meg volt mondva mit csinálhatnak és mit nem, ők húsz évesen tanácstalanul állnak a világgal szemben, nem tudják, mihez kezdjenek.

Érdeemes megfigyelni más népek szokásait és kiszűrni belőle, ami hasznos és pozitív és akár megpróbálni átültetni azokat saját életünkbe.

Heti négy napot jártam gyakorlatra, amit nagyon élveztem és hihetetlenül a szívemhez nőttek a szösze lurkók.

Hétvégenként pedig különböző felejthetetlen programokon vehettünk részt a szervező tanáraink jóvoltából.

Első hétvégénken Amsterdamba látogattunk. Belekóstolhattunk az iszonyatosan zsúfolt nagyváros kaotikus és magával ragadó atmoszférájába. Megtapasztaltam, hogy milyen érzés egy picike pontnak lenni a hatalmas hömpölygő tömegben, ami olyan mintha akármikor elsodorhatna. Szabadidőmben elmentem egy múzeumba, ahol Vivien Meier fotókiállítása volt megtekinthető. A kiállítás rendkívül elnyerte tetszésem, legfőképp ahogy V. Meier megörökítette az oly' gyorsan múló pillanatot a maga eredeti valójában minden szépítés nélkül. Leginkább a fekete-fehér portrékért bolondult, és az utcai pillanatképekért.

Egy másik alkalommal Amelandra vezetett utunk, amely egy kis sziget a tengeren. Komppal lehet megközelíteni, így már maga az odajutás sem hétköznapi.

Semmilyen extra szervezet nem működik a szigeten,- és ez így van rendjén, hisz' az emberek legfőképp a természet közelségéért látogatják előszeretettel (na meg a tengerparti strand miatt a nyári szezonban). Csupán négy apró falucska helyezkedik el Ameland területén. Viszont remek lehetőségeket nyújt kirándulások, bicikli túrák levezetésére. Ezt természetesen mi is kihasználtuk. Tettünk egy vidám körutat kölcsönzött bringáinkkal és közben megcsodáltuk a tengert testközelből. Fantasztikus élmény volt azokon a kacskaringós utakon tekerni a végeláthatatlan legelők között.

Végül utolsó hétvégénket Rotterdamban töltöttük, ami -ha lehet ilyet mondani- talán még jobban tetszett, mint Amsterdam. Ismerve a város történelmét (misperint a második világháború folyamán teljesen lebombázták, majd szakítva a megszokott régi formaiságokkal építették újjá), kifejezettem vártam, hogy élőben is láthassam az absztrakt épületeket. Az élettől pezsgő város egyáltalán nem okozott csalódást. Valóban lépésről- lépésre furcsa idomú házakba botlik az ember. A szokatlan struktúrák lenyűgözőek, és némelyik épület eszméletlen magasságokba tör, ezért sokszor nem is látni az égis érő tornyok tetejét az erős ködben.

Hollandia egy magyar diáklány szemével

Állíthatom, hogy jelentős szimpatizálást váltott ki belőlem Rotterdam, ami sajnos egyben kalandozásaink végső állomását is jelentette.

Fájó szívvel hagytam el Hollandiát, ahol négy boldog hetet tölthettem magyar társaimmal. Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom mindannyian elmondhatatlanul hálásak voltunk ezért a lehetőségért, melyet a Raoul Wallenberg Szakiskolának köszönhetünk. Rengeteg élménnyel gazdagodtam, és látványosan sokat fejlődtem a gyerekekkel való boldogulás terén, ami elengedhetetlen fontosságú az én szakmámban. Olyan tapasztalatokat gyűjtöttem ez idő alatt, amiket sosem tudtam volna könyvekből megtanulni, és amik birtokában sokkal bátrabban vágok majd neki az álláskeresésnek akár itthon; akár külföldön.

Csupa pozitívummal tértem hát haza, és remélem sikerült most ebből egy csekély mennyiséget átadnom kedves olvasómnak.

Végezetül, ha valaki esetleg még azon törné a fejét, hogy belevágjon-e a következő évi jelentkezésbe, azt csak bátorítani tudom. Fantasztikus élmények várnak a résztvevőkre, semmiképp se hagyjátok ki! ☺